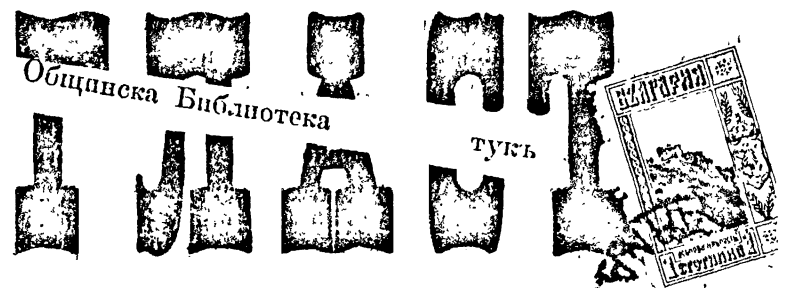

СВОБОДЕЦЪТЪ

СЕДМИЧЕНЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Абонаментъ за година 8 лева
за 6 мѣсеца 4 лева

Редакторъ-стопанинъ
СТЕФАНЪ КЪ. ЦЕТКОВЪ.

Редакцията ни се помещава на
ул. „Драгоманъ“ въ здан. на Т. Живковъ

Такса за публикациитѣ на 1 стр. по 80 ст.; на 2 и 3 стр. по 80 ст.; на 4 стр. по 50 ст. на кв. с. м. Приставски и бирнич. обявления за 1 път по 5 ст. за 2 пъти 10 ст. на дума.

Д-ръ Борисъ Т. Драмовъ

специалистъ по болеститѣ на кожата и пикочно-половитѣ органи.

Приема болни вѣждивневно. Варна, ул. „Св. Климентъ“ сръбцу банята на М. Филиповъ.

„ОРЕЛЪ“

БЪЛГАРСКО ОБЩО ЗАСТРАХОВАТЕЛНО Д-СТВО
ВЪ СОФИЯ.

Основенъ капиталъ 2,000,000 зл. лева.

Осигурява при най-износни условия по:

„ЖИВОТЪ“, „ПОЖАРЪ“ и „ЗЛОПОЛУКА“

„Орелъ“ осигурява по най-модерни комбинации, съ най-ефтини премии и при най-износни условия, съ рискъ за война и пр.

„Орелъ“ приема да носи риска за всички видове постройки, стоки, мобили, покъщнини, индустриални прѣдприятия, фабрики, складове и пр.

„Орелъ“ е вълель най-модернитѣ комбинации за застрахованя, като сръбцу колективни, тѣй и сръбцу единични злополуки, които могатъ да сполѣтатъ човѣка, било когато върни ежедневната си работа, пътува по желѣзницата, когато е занятъ въ производството си и пр.

Генерални агенти:

ЕКИМЪ МАНЛОВЪ & СИНЕ, ВАРНА.

Телеграфически адресъ: „Екимовъ“, телефонъ № 152.

Хупувамъ акции и облигации

отъ всички дружества и банки.

Справка редакцията на в. „Св. Гласъ“ за П. Д.

Варненска Черковна Свѣщоливница.

ОБЪЯВЛЕНИЕ № 5.

гр. Варна, 20 Априлъ 1915 год.

Варненската черковна свѣщоливница извѣстява, че на 20 май 1915 год. въ 4 часа слѣдъ обѣдъ въ канцеларията си ще произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставката на 3000 килограма чистъ, желтъ пчеленъ воскъ. Цѣлата доставка възлиза приблизително на 18,000 лева.

Искания залогъ 5% е 900 лв. прѣдставель въ банково удостоверение. Поемнитѣ условия могатъ да се прѣгледатъ вѣжки присъществень денъ и часъ въ личништката канцелария.

Отъ Настоятелството.

Варненско Черковно Настоятелство

ОБЪЯВЛЕНИЕ № 63.

гр. Варна, 16 Априлъ 1915 г.

Обявява се на интересующитѣ, че на 25 май, т. г. въ канцеларията на настоятелството отъ 2 до 4 часа слѣдъ обѣдъ ще произведе търгъ съ явна конкуренция за доставка на:

- 1) 250 теглилки дърва за гориво. — Приблизителна стойность отъ 17 0 л. и
 - 2) 2000 килограма дървени издѣлководови вѣглища на стойность 200 л.
- Искания залогъ е 5% върху сумата на цѣлата доставка, или по отдѣлно за вѣлка.

Поемнитѣ условия могатъ да се прѣгледатъ вѣжки присъществень часъ прѣдъ денъ въ канцеларията на настоятелството.

Отъ Настоятелството.

Рекламирайтѣ чрѣвъ „Свободенъ Гласъ“

11 май.

Има дати въ историята, на народитѣ, които имъ сочатъ епохални дѣла, които имъ спомнятъ скъпни и свети национални идеали. Такава дата е 11. май — денътъ на равноапостолитѣ св. св. Кирилъ и Методи.

Въ единъ моментъ на гоѣма духовна тъмнина, когато невѣжеството разтилаше на широка своитѣ криле и затъмняваше слънцето на просвѣтата, въ Солунъ двамата братя Кирилъ и Методий работѣха надъ българската писменостъ — творѣха славянското четмо. И тѣ го изработиха, тѣго сътвориха и го разпространиха вездѣ къдѣто живѣятъ славяни.

Какъвъ великъ подвигъ, каква недостижима услуга на миналото челоуѣчество. И признателното потомство причисли двамата братя между светцитѣ. И вѣрка година тѣмъ се отдаватъ хваления — прѣдъ тѣхния ликъ се правятъ поклопи.

Какъвъ завиденъ дѣлъ за тѣхъ, какъвъ завиденъ дѣлъ и за насъ — българитѣ. За тѣхъ, че оставиха една свѣтла дияра подирѣ си, че издигнаха едно блѣстяще слънце надъ челоуѣчеството; за насъ за това, че сме българини, че знамѣриха българското нието, българската книга.

България е горда, че като отнаря страницитѣ на своята минала история, може да посочи имена на великани — имена на светци. Ти е горда, че е дала нѣщо велико въ живота.

11 май е празника на великото на България.

И ние го празнуваме, уви! празнуваме го... когато родния градъ на равноапостолитѣ е подѣ ново робство; празнуваме го когато тѣхната родина ишка подѣ ново робство; празнуваме го когато България съ мъжа прѣгледя своитѣ слези на огорчение.

Какъвъ страшенъ трагизъмъ! Ние отворихме война, за да освободимъ Македония и прѣживѣхме какъ въ хубавъ стѣлъ да я видимъ за малко свободна и постѣ — робство, кърни и пенелища. И това, което ужасява е, че ония, които трѣбваше редомъ съ насъ да освобождаватъ, ограбиха нашето прѣдъ лицето на онова славянство, на което българитѣ Кирилъ и Методи отвориха очитѣ да гледатъ слънцето на просвѣтата! Това славянство допустна да се пѣвърши ний: ужасното прѣстѣпленше, което и историята не познава; нѣщо по-вече, то остана все така спокойно прѣдъ новитѣ терзания на поробенитѣ въ Македония.

Въ тоя день — по-вече отъ вѣки другъ нѣтъ — ние казваме на свѣта, че прѣживѣваме една страшна мъжа, че не можемъ да забравимъ Македония, че ще се боримъ да я видимъ единъ денъ свободна. И това ще сторимъ безъ да се обѣгаме на оная сила, която до сега ни се сочеше като най-примамлива гаранция за успѣхъ — силата на славянството. Нещастие то ни научи на едно, че ние прѣди да сме славяни, трѣбва да знаемъ че сме българини. И днесъ като българини чествуваме наметѣта на равноапостолитѣ Кирилъ и Методи.

Професорски нрави.

Обикновенно нѣщо е да сръщашъ постоянно въ печата цинизъмъ, злоба и ненависть. Рѣдки сѣ тия вѣстници, които пазятъ своето реиме отъ дертани хора. Но когато сръщните статия, съ която се рецензира нѣкое литературно произведение, или се пише противъ нѣкой литераторъ, къдѣто качества на дертани хора сѣ изложени саморочно отъ послѣднитѣ, не можете да не се гнусите, а още повече когато подѣ написаното сѣ злеба и цинизъмъ стоп подиша на лице, просвѣтено и заемащо порядъчно обществено положение.

Въ брой 92 отъ 3 того, на в. „Прѣпорецъ“, професоритѣ г. г. Ал. Балабановъ и М. Арнаудовъ яростно нападатъ автора на книгата „Писень на селяка“, г. Ст. Чилингировъ. Пърния подѣ формата на критикъ на едно поетично произведение злѣчно осмива

Чилингирова за неговата некадърность да пише поезия. Втория пъкъ го напада по поводъ на статията му въ бр. 18 н. г. на с. „Свободно мнѣние“, въ които се билъ отнесель неприлично къмъ него. Заинтересуванн отъ тая статия, ний я прочетохме и което можемъ да кажемъ, то е, че г. Ст. Чилингировъ е изпѣлнилъ единъ дѣлъкъ къмъ обществото, като и изобличилъ подлѣнитѣ на тѣзи, които нѣкога сѣ го оскърбили и несправедливо и жестоко.

На кратко работата стои така: Ст. Чилингировъ подава заявление до управлението на литературния фондъ „Ив. Вазовъ“ да подложи на прѣцѣпка досмата му „Писень на селяка“. Обаче той побързна да си оттегли заявлението щомъ се научилъ, че комитетъ, който ще прѣцѣпява трудѣтъ му, се състои отъ горнитѣ двама души, които имали неприязнь къмъ него. Слѣдъ врѣме той прѣдставя трудѣтъ си въ Академията на науки-

